

Rapport

Datum: 20 december 2005
Rapportnummer: 2005/390

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Twente hem tijdens zijn aanhouding wegens mishandeling op 24 juli 2004 hebben verwond aan zijn hoofd en aan zijn been.

Verzoeker klaagt er tevens over dat deze politieambtenaren hem hebben vernederd door hem in zijn onderbroek naar de dienstauto te brengen en mee te nemen naar het politiebureau.

Beoordeling

Algemeen

Op 24 juli 2004 heeft verzoeker een conflict gehad met zijn buurman. De lezingen over wat er precies is gebeurd, lopen uiteen. Volgens verzoeker heeft hij zijn buurman een rake tik op zijn jukbeen gegeven, zonder veel kracht, laat staan dat daarbij een verwonding zou zijn toegebracht. Volgens de buurman heeft verzoeker hem met kracht op zijn kaak geslagen en heeft verzoeker gedreigd de auto en caravan van de buurman in brand te steken. De buurman voelde zich naar zijn zeggen door deze uitingen van verzoeker bedreigd en heeft de politie gebeld. Vier ambtenaren van het regionale politiekorps Twente zijn ter plaatse gegaan. Zij zagen dat verzoeker in zijn woonkamer zat. Hij schreeuwde dat ze weg moesten gaan. De politieambtenaren hebben verzoeker gevraagd naar de voordeur te komen. Dit heeft verzoeker gedaan. Hij heeft de voordeur geopend en een van de politieambtenaren heeft hem toen meegedeeld dat hij was aangehouden wegens mishandeling en bedreiging. Hierop heeft verzoeker tegen hen gezegd dat hij naar bed ging en dat zij weg moesten gaan. Daarna heeft verzoeker de deur dichtgegooid. Een van de politieambtenaren heeft bij de hulpofficier van justitie een machtiging tot binnentreden gevraagd en deze is afgegeven. Verzoeker heeft de deur ook na herhaald kloppen en bellen niet opengedaan, waarna deze door een van de politieambtenaren is ingetrapt en zij naar binnen zijn gegaan. Zij hebben verzoeker in zijn slaapkamer aangehouden.

I. Ten aanzien van de verwonding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaren hem tijdens de aanhouding hebben verwond. Hij heeft een klap op zijn hoofd gekregen toen hij van zijn bed werd gelicht en hij is bij het plaatsen in de politieauto aan zijn linker onderbeen gewond geraakt. De verwonding aan zijn hoofd bestond uit een schram, in zijn been had hij een snijwond. Het heeft volgens verzoeker een maand geduurd voordat deze wond was geheeld. Verzoeker kan zich niet herinneren waarmee hij op zijn hoofd is getikt en waardoor de wond aan zijn

been is ontstaan, omdat hij uit zijn slaap werd gehaald en hij enigszins slaapwandelen is meegegaan met de politieambtenaren.

2. In zijn reactie van 30 mei 2005 op de openingsbrief heeft verzoeker nog verklaard dat hij op het politiebureau om een arts heeft gevraagd, maar dat hij deze niet had gekregen. Later is hij niet meer naar zijn huisarts gegaan, omdat hij constateerde dat zijn wonden begonnen te genezen en hij korte tijd daarna op vakantie is gegaan. Hij heeft nog omschreven dat de wond in zijn been een doorzichtige vloeistof afscheidde en dat deze een plasje rond zijn linkervoet vormde.

3. De korpsbeheerder heeft op 31 mei 2005 in zijn reactie op de klacht laten weten dat hij geen reden zag af te wijken van zijn oorspronkelijke oordeel van 2 februari 2005 over de klacht en acht ook nu de klacht niet gegrond. De korpsbeheerder had in het kader van de interne klachtenprocedure gesteld dat hij gelet op de verklaringen van de betrokken ambtenaren tot de conclusie was gekomen dat het door hen aangewende geweld niet als disproportioneel of onbetamelijk kon worden beschouwd.

In zijn brief van 31 mei 2005 heeft de korpsbeheerder verwezen naar het rapport dat politieambtenaar H. naar aanleiding van de klacht heeft opgemaakt. De heer H. heeft in dit rapport van 30 mei 2005 onder meer aangegeven dat de politieambtenaren wel enige kracht hebben moeten gebruiken om verzoeker aan te houden en over te brengen naar het politiebureau en dat het daarbij niet volledig is uit te sluiten dat verzoeker een verwonding heeft opgelopen. Het is, volgens H., echter geen van de politieambtenaren opgevallen dat verzoeker door de aanhouding of overbrenging gewond is geraakt. Verzoeker heeft daar ook niet met hen over gesproken.

In zijn slotopmerkingen heeft H. nog opgemerkt dat het van belang is te weten dat verzoeker op het moment van de aanhouding, naar eigen zeggen, al zeker vijftien tot zestien flesjes bier had gedronken. Volgens H. kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers alcoholgebruik van invloed zal zijn geweest op zijn gedrag op 24 juli 2004 en op zijn herinnering aan de gebeurtenissen van die dag.

4. In het kader van de interne klachtbehandeling heeft ook politieambtenaar R. met de betrokken ambtenaren gesproken. Uit de verklaringen in zijn rapport van 22 oktober 2004 blijkt dat de politieambtenaren het vermoeden hadden dat verzoeker naar bed was gegaan en dat zij, gelet op zijn eerdere zeer emotionele en opgewonden reactie op hun komst, onderling hadden afgesproken dat een van hen (P.) bij de aanhouding op verzoeker zou gaan zitten. Nadat zij zich toegang tot de woning hadden verschaft, troffen zij verzoeker inderdaad op bed aan en werd de afgesproken procedure toegepast. Verzoeker verzette zich niet toen hij werd geboeid. P. is daarom na het boeien meteen van verzoeker afgegaan. Tijdens het overbrengen naar de politieauto werkte verzoeker niet mee, omdat hij zich helemaal slap hield. Dit maakte het voor de politieambtenaren erg lastig om verzoeker naar de politieauto over te brengen. Naarmate zij dichterbij de politieauto

kwamen, begon verzoeker zich te verzetten. Nadat het was gelukt verzoeker in de politieauto te plaatsen, is hij naar het politiebureau vervoerd. Er is bij de aanhouding geen geweld gebruikt, er is zeker niet geslagen. Op het politiebureau heeft verzoeker tijdens zijn verhoor niet gesproken over de wijze van aanhouding, wel heeft verzoeker aangegeven dat hij zich heeft verzet tegen de aanhouding. Ook heeft hij gemeld dat hij een klacht zou gaan indienen over hetgeen was gebeurd. Verzoeker heeft dit toen niet inhoudelijk toegelicht.

5. In zijn brief van 10 juni 2005 heeft verzoeker op het standpunt van de korpsbeheerder gereageerd. Hij heeft geschreven dat hij zich niet wilde laten arresteren, omdat de tik die hij zijn buurman had gegeven absoluut niet hard was geweest. Daarom heeft hij de politieambtenaren herhaaldelijk verzocht hem met rust te laten en hem te laten slapen. Over de toedracht van de aanhouding heeft verzoeker nog opgemerkt dat de politieambtenaren zijn woning binnen kwamen terwijl hij lag te slapen en dat hem niets is gevraagd. Verzoeker heeft hun nog gezegd dat hij wel met hen mee zou gaan naar het politiebureau als dat per se moest, maar nog voor hij was uitgesproken kreeg hij een harde tik met een voorwerp op zijn voorhoofd, waarna hij op zijn buik werd gedraaid en werd geboeid. Volgens verzoeker was het overigens niet politieambtenaar P. die op hem was gaan zitten, maar Ve., die hij nog kende uit zijn studietijd in Amsterdam. Daarnaast heeft hij nog aangegeven dat hij wel van een pilsje houdt en soms een pilsje te veel, waardoor hij wat impulsiever wordt en eerder zijn zelfbeheersing verliest. Dit is volgens verzoeker geen reden om hem te behandelen zoals heeft plaatsgevonden.

6. De korpsbeheerder is in zijn brief van 1 augustus 2005 ingegaan op de suggestie van verzoeker dat politieambtenaar Ve. bij de aanhouding betrokken was geweest. Volgens de korpsbeheerder komt deze naam, of een variant ervan niet voor in het personeelsbestand van het regionale politiekorps Twente. Tevens heeft de korpsbeheerder nog opgemerkt dat tussen de politieambtenaren afspraken waren gemaakt over de wijze waarop verzoeker zou worden aangehouden, maar dat hierbij niet expliciet werd afgesproken dat één van hen op verzoeker zou gaan zitten.

7. In haar klachtbrief aan de korpschef van 28 juli 2004 over de gang van zaken op 24 juli 2004 heeft de moeder van verzoeker niets gemeld over de verwondingen die verzoeker door de aanhouding zou hebben opgelopen. In haar klachtbrief aan de hoofdofficier van justitie te Almelo van 1 september 2004 heeft zij melding gemaakt van de klap op het hoofd en de beenverwonding.

Beoordeling

8. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat een bestuursorgaan voor het bereiken van een doel een middel dient aan te wenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit vereiste is onder meer opgenomen in artikel 8, eerste lid Politiewet (zie Achtergrond, onder 3. en 4.1.). Daar is bepaald dat

een politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening bevoegd is geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Tevens is in dit artikel bepaald dat aan het gebruik van geweld zo mogelijk een waarschuwing vooraf gaat.

9. Voor de beoordeling van de vraag of het toegepaste geweld de toets der kritiek kan doorstaan, is ten eerste van belang dat de politieambtenaar verzoeker - gezien de onder Bevindingen vermelde feiten en omstandigheden - terecht kon aanhouden als verdachte (zie Achtergrond, onder 5.) van mishandeling en bedreiging. Daarmee is voldaan aan de eis dat een politieambtenaar alleen geweld mag toepassen in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening, zoals hiervoor genoemd onder 7.

10. Voor de beantwoording van de vraag of het toegepaste geweld voldeed aan de overige vereisten van artikel 8, eerste lid van de Politiewet, beziet de Nationale ombudsman alle hiervoor relevante feiten en omstandigheden van het geval.

Verzoeker heeft gesteld dat hij de politieambtenaren zijn slaapkamer heeft zien binnenkomen en dat hij kort daarna een tik op zijn hoofd heeft gekregen met een voorwerp. De politieambtenaren hebben allen verklaard dat er geen disproportioneel geweld tegen verzoeker is gebruikt. Eén van hen is op verzoeker gaan zitten teneinde hem te boeien. Na het boeien is hij direct van hem afgegaan, omdat verzoeker eigenlijk geen weerstand bood. De lezingen van beide partijen staan tegenover elkaar. In dit geval hecht de Nationale ombudsman meer waarde aan de lezing van de zijde van de korpsbeheerder. De Nationale ombudsman acht het namelijk niet aannemelijk dat een politieambtenaar een verdachte een klap zal geven wanneer deze verdachte zich niet tegen zijn aanhouding verzet. Een tweede argument om minder waarde te hechten aan de lezing van verzoeker is het feit dat verzoeker niet kan aangeven met welk voorwerp hij op zijn hoofd is geslagen, terwijl hij op dat moment wakker was en hij tegen de politieambtenaren sprak die in zijn slaapkamer aanwezig waren. Een derde argument is dat verzoeker tijdens zijn verhoor niet heeft aangekaart dat hij gewond was geraakt als gevolg van de aanhouding. Dit blijkt niet uit het proces-verbaal van verhoor en ook de twee politieambtenaren die het verhoor hebben afgenomen kunnen zich niet herinneren dat verzoeker hun dit heeft meegedeeld. Tot slot heeft verzoeker deze verwonding niet door middel van een doktersverklaring aangetoond. Gelet op deze feiten acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat een van de politieambtenaren verzoeker een klap op het hoofd heeft gegeven. Niet gebleken is dat de politieambtenaren hebben gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Daarnaast heeft verzoeker gesteld dat hij bij het plaatsen in de politieauto gewond is geraakt aan zijn been. De politieambtenaren hebben ook ten aanzien van het overbrengen

naar de politieauto verklaard dat er geen geweld is gebruikt en dat hun niet is gebleken van enige verwonding aan het been van verzoeker.

De Nationale ombudsman acht het niet onmogelijk dat verzoeker bij het plaatsen in de auto zijn been heeft verwond, aangezien verzoeker zich volgens eigen verklaring en die van de betrokken ambtenaren heeft verzet tegen het overbrengen naar de politieauto. Echter, juist omdat verzoeker zich heeft verzet acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat deze verwonding (zo deze op dat moment heeft plaatsgevonden) is ontstaan door toedoen van (een van) de politieambtenaren. Niet is gebleken dat de politieambtenaren hebben gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van het overbrengen naar het politiebureau

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tevens over dat de politieambtenaren hem hebben vernederd door hem slechts gekleed in zijn onderbroek en op blote voeten naar de politieauto te geleiden en hem zo over te brengen naar het politiebureau. De afstand tussen de voordeur en de politieauto was zo groot dat de buurt het tafereel ruimschoots heeft kunnen volgen.

2. Ook dit klachtonderdeel heeft de korpsbeheerder, net als in de interne klachtenprocedure, niet gegrond geacht. In de brief van 2 februari 2005 waarin de klacht in eerste instantie werd afgehandeld heeft de korpsbeheerder opgemerkt dat een van de politieambtenaren tegenover politieambtenaar R. had verklaard dat de politieauto vlakbij verzoekers woning had gestaan en dat verzoekers tuin was afgeschermd met een houten schutting, zodat niemand iets had kunnen zien. Een andere politieambtenaar had nog kleren uit de woning meegenomen, zodat verzoeker deze op het politiebureau zou kunnen aantrekken. Volgens beide politieambtenaren was verzoeker in zijn onderbroek vervoerd en was er niets gebeurd dat niet door de beugel zou kunnen.

3. In het rapport dat politieambtenaar H. op 30 mei 2005 heeft opgemaakt naar aanleiding van de klacht bij de Nationale ombudsman staat dat er met verzoeker wel is gesproken over het aantrekken van kleding, maar dat dit door zijn eigen houding onmogelijk bleek. Verzoeker heeft zich vanaf het moment van de aanhouding passief verzet en heeft geen enkele medewerking verleend. Daarom werd verzoeker in een T-shirt en onderbroek overgebracht naar de politieauto. Andere kleding is meegenomen naar het politiebureau, om hem daar te laten aantrekken.

4. Verzoeker heeft in reactie hierop in zijn brief van 10 juni 2005 geschreven dat er helemaal niet was gesproken over het aantrekken van kleding. Hij moest doen wat er gezegd werd en had in tegenstelling tot wat de korpsbeheerder heeft gesteld geen T-shirt

aan, alleen een onderbroek.

5. De korpsbeheerder heeft bij brief van 1 augustus 2005 laten weten dat de betrokken ambtenaren over het al dan niet dragen van een T-shirt geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd. Mogelijk kan er sprake zijn geweest van het dragen van een hemd, maar het is zelfs niet geheel uit te sluiten dat verzoeker in zijn onderbroek is vervoerd.

Beoordeling

6. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens dienen te respecteren en hen beleefd dienen te behandelen. Het vereiste van respect voor de menselijke waardigheid brengt mee dat de politie, behoudens een bijzonder spoedeisend belang en/of gevaar voor de veiligheid van personen of goederen, een aangehouden verdachte deugdelijk gekleed overbrengt naar het politiebureau.

7. In deze zaak heeft de korpsbeheerder geen omstandigheden aangevoerd die erop duiden dat de overbrenging van verzoeker naar het politiebureau zodanig urgent was dat verzoeker geen gelegenheid kon worden geboden om zich aan te kleden. Wel heeft de korpsbeheerder aangegeven dat verzoeker zich passief heeft verzet tegen zijn aanhouding, hij weigerde mee te werken. De Nationale ombudsman erkent dat dit een reden kan zijn te besluiten een verdachte niet aan te kleden, maar kleding voor hem mee te nemen naar het politiebureau. Nu de politieambtenaren er in dit geval toe hadden besloten verzoeker slechts gekleed in zijn onderbroek mee te nemen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat het met het oog op de menselijke waardigheid in de rede had gelegen hem een laken, deken of dekbed om te slaan, zodat hij niet praktisch naakt over straat hoefde te gaan. Door dit na te laten heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening. Het feit dat de afstand tussen de deur en de politieauto niet groot was en de tuin was omheind doet hieraan niet af. Immers, de politieambtenaren hadden verzoeker langere tijd verzocht de deur te openen en hadden uiteindelijk de deur geforceerd, hetgeen de nieuwsgierigheid van omstanders wekt, zodat er rekening diende te worden gehouden met de mogelijkheid dat zij een en ander (op afstand) nauwkeurig in de gaten zouden houden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Twente, is gegrond ten aanzien van:

- het overbrengen naar het bureau, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;

niet gegrond ten aanzien van:

- de verwonding aan het hoofd;
- de verwonding aan het been.

Onderzoek

Op 8 februari 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer T. te Enschede, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Twente.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente (de burgemeester van Enschede), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd zes betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Almelo over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 6 februari 2005, met bijlagen, waaronder:

- mutatie van de melding met rapportage van 24 juli 2004 om 22:35 uur;
- proces-verbaal van aanhouding van 24 juli 2004;

- proces-verbaal van aangifte van 25 juli 2004;
- proces-verbaal van verhoor van 25 juli 2004;
- klachtbrief van verzoekers moeder aan de korpschef van 28 juli 2004;
- klachtbrief van verzoeker aan het arrondissementsparket te Almelo van 2 september 2004;
- verklaring van betrokken ambtenaar S. van 23 september 2004;
- verklaring van betrokken ambtenaar V. van 24 september 2004;
- verklaring van betrokken ambtenaar P. van 20 oktober 2004;
- verklaring van betrokken ambtenaar W. van 21 oktober 2004;
- verklaring van betrokken ambtenaar Ba. van 21 oktober 2004;
- verklaring van betrokken ambtenaar B. van 22 oktober 2004;
- oordeel van de korpsbeheerder in de interne klachtenprocedure van 2 februari 2005.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 15 april 2005.

Standpunt van de korpsbeheerder van 31 mei 2005, met bijlagen, waaronder:

- rapport van politieambtenaar H. van 30 mei 2005
- mutatie van de melding met rapportage van 24 juli 2004 om 21:45 uur;
- machtiging tot binnentreden in de woning ter aanhouding van verzoeker, afgegeven door een hulpofficier van justitie op 24 juli 2004;
- uitdraai van www.locatienet.nl waarin de tijdsduur van de rit van het politiebureau naar de woning van verzoeker is weergegeven.

Reactie van verzoeker van 10 juni 2005.

Reactie van de korpsbeheerder van 1 augustus 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Grondwet

1.1. Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

1.2. Artikel 15, vierde lid

"Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontnemning verdraagt."

2. Europees verdrag voor de rechten van de mens

Artikel 8

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste lid

"De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf."

4. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

4.1. Artikel 4

"Het gebruik van een geweldmiddel is uitsluitend toegestaan aan een ambtenaar:

- a. aan wie dat geweldmiddel rechtens is toegekend, voor zover hij optreedt ter uitvoering van de taak met het oog waarop het geweldmiddel hem is toegekend, en
- b. die in het gebruik van dat geweldmiddel is geoefend."

4.2. In artikel 22, eerste lid van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar is bepaald dat de ambtenaar een persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, ten behoeve van het vervoer handboeien kan aanleggen.

De leden 2 en 3 van dit artikel luiden als volgt:

"2. De maatregel, bedoeld in het eerste lid, kan slechts worden getroffen, indien de feiten of omstandigheden dit redelijkerwijs vereisen met het oog op gevaar voor ontvluchting, dan wel met het oog op gevaar voor de veiligheid of het leven van de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, van de ambtenaar of van derden.

3. De in het tweede lid bedoelde feiten of omstandigheden kunnen slechts gelegen zijn in:

- a. de persoon die rechtens van zijn vrijheid is beroofd, of
- b. de aard van het strafbare feit op grond waarvan de vrijheidsbeneming heeft plaatsgevonden, één en ander in samenhang met de wijze waarop en de situatie waarin het vervoer plaatsvindt."

In artikel 22 van de Ambtsinstructie ligt aldus besloten dat het standaard aanleggen van handboeien tijdens het vervoer van een arrestant naar het politiebureau onjuist is. De politieambtenaar moet van geval tot geval de afweging maken of de aanwezige veiligheidsrisico's het toepassen van deze maatregel naar redelijk inzicht rechtvaardigen. In de Nota van Toelichting op de Ambtsinstructie is in dit verband opgenomen dat de vraag of het omleggen van handboeien in verband met de veiligheidsrisico's nodig is, afhangt van de omstandigheden die samenhangen met de persoon van de arrestant, de inrichting van de (dienst)auto, de situatie waarin wordt vervoerd en het ontbreken van de mogelijkheden om op andere wijze, met minder ingrijpende maatregelen (bijvoorbeeld door plaatsneming van een politieambtenaar naast de arrestant), een veilig transport te waarborgen. Bij omstandigheden die samenhangen met de persoon moet worden gedacht aan het gedrag van de arrestant, mogelijke eerdere ervaringen van de politie met deze persoon op grond waarvan voor moeilijkheden moest worden gevreesd, dan wel de aard of de ernst van het feit waarvoor betrokkene was aangehouden.

5. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een "ernstig" vermoeden, maar eist wèl dat het vermoeden van schuld (het "gedaan hebben") moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten "redelijk" dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.